

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**3.Bf. 237/2012/8.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2013. évi március hó 13. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

**v é g z é s t :**

Az emberölés büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 2011. december hó 5. napján kelt 6.B.229/2011/14. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a **Bj. 340/2011.** szám alatt kezelt 11./ tétel alatti fehér sál elkobzását, valamint a 1-6-ig, 8-11-ig, 16./ és 18./ tétel alatti tárgyak megsemmisítését mellőzi.

A sál lefoglalását megszünteti és azt az előző bűnjelekkel együtt őrzés végett a Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Bűnügyi Osztály részére 070002/2011. bü. számra hivatkozással kiadni rendeli.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s :**

A Fejér Megyei Bíróság 2011. december hó 5. napján kihirdetett 6.B.229/2011/14. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk.166. § (1) bekezdése) és ezért tizenkét év börtönbüntetésre és tíz év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség teljes összegének viselésére kötelezte a vádlottat.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsősorban felmentésért, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében, harmadsorban enyhítésért.

A védő a bejelentett fellebbezését a nyilvános ülésen fenntartotta.

Fellebbezésének részletes írásbeli indokolása szerint az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el törvényes bizonyítékul a gyanúsított beismerő vallomását, mivel a terhelt kihallgatására védője távollétében, a védő előzetes, megfelelő időben történt értesítése nélkül került sor. Kifogásolta, hogy a jegyzőkönyvekből nem tűnik ki a kihallgatás befejezésének időpontja, amivel kapcsolatban a dátum szándékos kitörlésére utaló feltételezésének adott hangot. Sérelmezte továbbá, hogy a kihallgatást végző 1. sz. tanúkénti kihallgatására tett indítványát az elsőfokú bíróság indokolás nélkül utasította el. Azzal érvelt, hogy a törvényszék nem vizsgálta kellő

alapossággal a beismerő vallomás részleteit és azt kritika nélkül elfogadva tévesen állapította meg a halál időpontját, nem adott magyarázatot a védekezési sérülések hiányára, nem zárta ki a baleset vagy ismeretlen személy általi elkövetés lehetőségét, továbbá figyelmen kívül hagyta a vádlottról adott pszichológus szakértői véleményt.

Perbeszédében arra hivatkozott, hogy másnak is volt kulcsa a lakáshoz és ittas állapotban a sértett többször nyitva hagyta az ajtót, amit a szomszédok is láttak, így a cselekményt bárki elkövethette. Hangsúlyozta, hogy a vádlottnak semmilyen indítéka nem volt a bűncselekmény elkövetésére, hiszen ugyanabban a lakásban éltek és megélhetését is édesanyja biztosította. A sértett alkoholizálásán kívül nem volt konfliktusuk egymással. Mivel a sértettnél védekezésre utaló nyomok nem voltak, életszerűtlen a tényállás, felmerül, hogy a sértett azért nem védekezett, mert a fojtogatás nem akarata ellenére, hanem szexuális alkalmi kapcsolat során történt. A kifejtettek miatt a tényállást felderítetlennek ítélte, emiatt bizonyítási indítványt terjesztett elő az elkövetési eszközön található biológiai maradványok vizsgálatára igazságügyi szakértő vélemény beszerzése iránt, továbbá szexuál-pszichológus szakértő kirendelését a sértett megszokottól eltérő szexuális életvitelére, annak alátámasztására, hogy alkalmi partnerrel végzett fojtogató szexuális tevékenység következménye lehetett a sértett fulladásos halála.

Elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Harmadlagos indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére irányult, amelyet a vádlott büntetlen előéletére, személyiségére alapított, továbbá arra, hogy cselekményét csak robbanásszerű erős felindulásban követhette el, vitatva, hogy nyomatékos súlyosítóként lenne értékelhető, hogy a vádlott cselekményét édesanyja sérelmére követte el, mivel mély indulatot csak közeli hozzátartozó képes kiváltani.

A vádlott felszólalni nem kívánt, az utolsó szó jogán sem nyilatkozott.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 701/2011/5. számú átiratában - reflektálva a védői érvelésre, - egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával abban, hogy a nyomozati eljárásban a védő késedelmes értesítése olyan relatív eljárási szabálysértés, amely nem zárja ki a beismerő vallomást a bizonyítékok köréből, különös figyelemmel arra, hogy a vádlottat kihallgatása előtt jogaira részletesen és pontosan kioktatták, majd vallomásait védője jelenlétében is változtatás nélkül fenntartotta. A védő sem kifogásolta, hogy az említett két kihallgatáson nem lehetett jelen, ekként sem a vádlott, sem a védő jogainak lényeges korlátozása nem állapítható meg.

A törvényszék az eljárási szabályok betartásával, hiánytalanul lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amelyből okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, felmentésére nem kerülhet sor. A terhelt cselekményének minősítése megfelel az anyagi jogi szabályoknak, s a vele szemben alkalmazott joghátrány kellően szolgálja a büntetés célját, annak lényeges enyhítése nem indokolt.

A határozat egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A perorvoslatok alaptalanok.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezés alapján felülbírált a Fejér Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta. A tárgyaláson kihallgatott személyeket a szükséges figyelmeztetésekből részesítette, a figyelmeztetésre adott válaszukat rögzítette. A sértett tanúnak, a vádlott nagynénjének 2011. december hó 5-i kihallgatásakor (14./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldala) azonban tévesen biztosított mentességi jogot, mivel nevezett a terheltnek nem a Btk. 137.§ 6./ pontjában felsorolt hozzátartozója. Ennek azonban két okból sincs jelentősége: egyrészt mert a tanú tárgyalási kihallgatására 2011. november hó 8. napján (11./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldala) már sor került, amikor is a vallomástétel akadályaira vonatkozó kioktatás kifogástalan volt, másrészt mert a tanú nem kívánta megtagadni a vallomástételt.

Az elsőfokú bíróság határozatában nem adta indokát a bizonyítási indítvány elutasításának. Figyelemmel azonban arra, hogy a másodfokú nyilvános ülésen a védő bizonyítási indítványát ismét előterjesztve kezdeményezte tárgyalás tartását, az indokolási kötelezettség elmulasztásának következménye nem volt.

A másodfokú bíróság rendelkezésére álló, összefűzött nyomozati iratanyagból ismeretlen körülmények között kikerültek és már az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának írásbafoglalása idején is hiányoztak azok az iratok, amelyekből következtetni lehet arra, hogy a gyanúsított kihallgatásáról mikor és hogyan került sor a kirendelt védő értesítésére.

Ezzel kapcsolatban iratellenes az ítélet a 7. oldal hatodik bekezdésében írt azon állítás, hogy az eltűnt iratanyag tartalma a 2011. november 8-i tárgyaláson rögzítésre került, mivel a 11./ sorszámú jegyzőkönyv 3. oldala csupán a védő ezzel kapcsolatos nyilatkozatát tartalmazza, az okiratok tárgyalás anyagává tétele azonban elmaradt.

A hiányzó - a nyomozati iratok II. kötetének 327-328. oldalát képező - iratot a másodfokú bíróság rövid úton, faxon a Fejér Megyei Főügyészség másolati irataiból beszerezte.

A védő kellő alappal kifogásolta, hogy a 2011. január 13. napján 17 órára tervezett és ténylegesen 17 óra 5 perckor megkezdett gyanúsított kihallgatásról a védőt telefaxon csak a kihallgatás megkezdését követően 45 perccel értesítették. (328. oldal)

A 2011. január 17. napján 13 órára ütemezett és 13 óra 5 perckor megkezdett folytatólagos kihallgatásról a védőnek az irodájába 9 óra 24 perckor küldtek telefaxon értesítést. Ezzel kapcsolatban védő kifogása nem volt alapos. A

munkanapon, napközben az ügyvédi irodába továbbított értesítés, amely több mint három órával megelőzte az eljárási cselekmény kezdetét, kellő időben történt, arra pedig senki nem hivatkozott, hogy a küldemény tartalmát a címzett ne ismerte volna meg.

A védő által hivatkozott, az Alkotmánybíróság - alkotmányjogi panasz kapcsán - 2013. február hó 26. napján hozott IV/3411/2012. számú határozata megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 48.§ (1) bekezdésének alkalmazásakor a terhelt érdekében kirendelt védőt a terhelti kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon, olyan időben értesítsék, hogy a kirendelt védőnek lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni és a terhelti kihallgatáson részt venni. Ilyen értesítés elmaradása esetén a terhelt vallomása bizonyítékként nem értékelhető.

Az Alkotmánybíróság a panasz alapjául szolgáló büntetőügyben azt vizsgálta, hogy az elítélés az alkotmányjogi panaszban kifogásolt terhelti vallomáson alapul-e. Ennek során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló büntetőügyben nem a kifogásolt terhelti vallomás alapozta meg az elítélést és a vallomás nem befolyásolta érdemben a kifogásolt másodfokú ítéletet. Ennek megfelelően a védelem jogának helyrehozhatatlan sérelme és így a törvényszéki ítélet alaptörvény-ellenessége nem állapítható meg.

A jelen ügyben a védő távollétében tartott gyanúsítottkénti kihallgatásokon a jegyzőkönyv tanúsága szerint - a hibátlan kioktatás után - a terhelt tudatában volt a Be. 184. § (2) bekezdésében írtaknak, miszerint védő jelenlétét igényelheti, illetve a Be. 117.§ (2) bekezdése szerint védője távollétében a vallomástételt megtagadhatja. Ugyanakkor az értesített védő távolmaradása a kihallgatásról nem eljárási szabálysértés. Az értesítés formális vagy késedelmes teljesítése eredményezheti a védelem jogának helyrehozhatatlan sérelmét, a gyanúsított azonban kétszeri beismerő vallomását a 2011. február 7-i folytatólagos kihallgatása alkalmával védője jelenlétében is változtatás nélkül fenntartotta, amelyek másolatát ekkor a védő át is vette.

Ezért az elsőfokú bíróság jogi indokolása helytálló mivel a terhelt kifogásolt, védő távollétében tett, de a védő jelenlétében változtatás nélkül fenntartott vallomásait nem lehet a bizonyítékok közül kirekeszteni, továbbá az előbbiek szerint az egyik beismerő vallomásnál az értesítés kellő időben megtörtént. A terhelt büntetőjogi felelősségét egyébként nem kizárólag a beismerő vallomása alapozta meg.

A másodfokú eljárásban a vádlott védője az elsőfokú bíróság előtt előterjesztett beadványára hivatkozással, valamint azon túlmenően 1.sz. tanú rendőrezredes tanúkénti kihallgatására, továbbá igazságügyi hemogenetikus, valamint szexuálpszichológus szakértő kirendelésére tett indítványt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a védő 12./ sorszám alatti beadványában a sértett ittassága idején tapasztalt viselkedésével kapcsolatban 2.

és 3. sz. tanúk kihallgatása iránti bizonyítási indítványát, mivel a sértett korábbi italozásakor a munkahelyén tanúsított magatartása a jelen ügy szemponjából relevanciával nem bír, a történetek alkalmával, a halála idején nem volt alkoholos befolyásoltság állapotában.

Ugyancsak szükségtelen volt az elhalt fiát nyilatkoztatni a sértett értékpapírjairól és megtakarításairól, mivel az örökhagyó vagyonának vizsgálata a hagyatéki eljárás tárgya, amelyben egyébként a vádlott örökrészeről önként lemondott.

Azzal is egyetértett a másodfokú bíróság, hogy a pszichológus szakértő tárgyalási meghallgatására nem volt szükség, mivel nevezett szakvéleményét a vádlott elmeállapotáról 2011. április 15. napján Osz. 688/2011. számon véleményt nyilvánító igazságügyi orvosszakértő és az igazságügyi elmeorvosszakértő elmeorvosszakértői véleményük elkészítésénél figyelembe vették. (nyomozati iratok II. kötete 293-299. oldalak)

A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán benyújtott további bizonyítási indítványt is minden tekintetben alaptalannak találta.

Az eljárás nyomozati szakában a nyomozó hatóság tagjaként eljáró személyt saját kötelelességzése igazolására meghallgatni értelmetlen, mivel az önvádra kötelezés tilalma folytán e körben a vallomástételt - a Be. 82.§ (1) bek. b/ pontja alapján - megtagadhatja.

Szakértő bevonása különleges szakértelmet igénylő körülmények vizsgálatára csak akkor indokolt, ha ehhez alapul szolgáló tények állnak rendelkezésre.

A vádbeli időre nézve a sértettel együtt lakó vádlott sosem hivatkozott más személy behatolására, nem tett említést arról, hogy az ajtót nyitva találta, vagy idegen személy jelenlétének, tevékenységének nyomait észlelte volna. A harmadik emeleti lakásba csak a lépcsőház felől lehetett bejutni, a bejárati ajtó és a zár sértetlensége miatt, továbbá kutatás nyomainak, vagyontárgyak eltűnésének hiányában idegen természetes személy behatolása kizárható.

Szexuális szokásait illetően sem a vádlott, sem a tanúként kihallgatott hozzátartozók nem szolgáltak olyan információval, hogy a sértett nemi vágyát a szokványostól eltérő módon, saját kezű vagy más által végzett fojtogatással elégítette volna ki. Amennyiben mégis szexuális indíttatásból került volna sor a sértett megfojtására, - mivel az orvosszakértői megállapítás szerint a körkörös nyom miatt halálát a nyakán alkalmazott eszköz idézte elő és nem önkéntesleg okozta, - a nyakat leszorító eszközt a vádlottnak a sértett nyakán kellett volna megtalálnia. A védő feltehetően a médiában elhíresült esetet vehette alapul, amikor az általa feltételezettekhez, amelyhez hasonló történt 1.sz. színésszel, aki bizarr szexuális aktus közben akasztotta fel magát és eközben akarata ellenére megfulladt. Halála után azonban a zsinag az újságcikkek szerint is a nyakán maradt.

A szexuál-pszichológus szakértői bizonyítás felvételét célzó bizonyítási indítványnak nincs ténybeli alapja, olyan védői feltételezéseken alapul, amelyre a vádlott és tanúként kihallgatott családtagjai még a másodfokú eljárásban sem hivatkoztak.

A genetikai nyomkutatásnak azért nincs értelme, mert a vádlottal együttlakásuk miatt DNS-eik keveredése a bűncselekménytől függetlenül is előállhatott, így akár kimutatnák a vádlott DNS-ét a vizsgálatra alkalmas tárgyakon, akár nem - további következtetés levonásához nem szolgálhatna alapul. A sértett védekezésének hiányában nincs alap annak feltételezésére, hogy idegen személy biológiai nyomhordozója lenne kimutatható.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság a bizonyítási indítványt elutasította, mivel irreleváns dolgokra bizonyítás felvétele szükségtelen. A lakáshoz kulccsal rendelkező nagynéninek és a vádlott fiútestvérének a bűncselekményben való részvételével kapcsolatban pedig semmilyen erre utaló adat nem merült fel. A vádlotton kívül csak ők tudtak volna a lakásba a zár sértetlensége mellett behatolni.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével alapvetően helytálló történeti tényállást állapított meg, amely azonban hiányos volt. Ez a Be. 351.§ (2) bek. b/ pontja szerinti részbeni megalapozatlanság az ügy érdemére nem hatott ki, így a fellebbezési eljárás keretében korrigálható volt. Ennek kiküszöbölése érdekében az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdésének a/ pontja szerint a rendelkezésére álló iratok tartalma alapján a történeti tényállásban írtakat az alábbiak szerint egészítette ki, illetve pontosította:

- Az 1943. október 27. napján született sértett a vádbeli időben 67 éves volt.

- A helyszíni szemle során a lambériával fedett bejárati ajtó ép, zárszerkezete sértetlen volt, így erőszakos behatolásra utaló nyom nem volt látható. (halottszemle jegyzőkönyv nyomozati iratok I. kötet 87.oldala)

A fenti kiegészítéssel a tényállás minden tekintetben megalapozottá vált és alkalmas arra, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat egymással egybevetve helytállóan állapította meg, hogy a vádlott beismerő vallomása összhangban áll a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal, s ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette.

Az orvosszakértői vélemény és a szakértők tárgyalási nyilatkozata alapján állapította meg, hogy a sértett halálát egy nagy erejű, a nyak körkörös leszorítását eredményező erőbehatás okozta.

A baleseti jellegű eleséstől, valamire ráeséstől való keletkezés valószínűségét (az elváltozások pangásos és körkörös jellege miatt) gyakorlatilag kizárták.

A szakértők szerint a nyakat ért erőbehatás idegenkezűségekre utal, természettudományos módszerekkel azonban csak az igazolható, hogy a fulladás nem a nyak valamely meghatározott területén, hanem teljes felületén érvényesülő erőbehatással áll oksági kapcsolatban.

Amennyiben a sértett eszköz nélkül vetett volna véget életének és pusztán kézzel fojtotta volna meg magát, úgy a rajta észlelt sérüléstől eltérő nyomnak kellett volna

maradnia, - ha pedig az öngyilkossághoz eszközt vett volna igénybe, úgy az halála bekövetkezte után nem kerülhetett le a nyakáról. Ilyenről azonban a vádlott sosem számolt be, holott öngyilkosság, vagy más személy általi elkövetés esetén a legkevesbé sem lett volna oka az eszköz eltüntetésére. Az ügyeletes orvosnak a vádlott azt állította, hogy nem mozdította el a holttestet.

Abból, hogy a nyakon észlelt körkörös, öt-hat centiméter széles elváltozás pusztán kézzel nem idézhető elő, továbbá a holttest nyakán sem ujjak benyomódása, sem fojtásra alkalmas eszköz nem volt, - a sértett halálával kapcsolatban az önkezü elkövetés teljességgel kizárható.

Más elkövető lehetőségét az zárja ki, hogy a lakásban erőszakos behatolás nyoma nem volt észlelhető, s a vádlott olyanról sem számolt be, hogy aznap a bejárati ajtót nyitva találta volna, - másfelől pedig oda idegen nem mehetett be.

Az a védekezés, miszerint a sértettel korábban többször előfordult, hogy ittassága miatt nyitva hagyta az ajtót, - nem foghat helyt, mert ilyenre a sértett józan állapotában

sosem került sor és a vádbeli időben - szilveszter napján -, amikor olyanok is fogyasztanak szeszest, akik ilyen csak kivételes alkalommal tesznek, - a sértett alkoholos befolyásoltságát a toxikológiai szakvélemény (nyomozati iratok I. kötet 65-66. oldalak) kategorikusan kizárta.

A kulccsal rendelkező hozzátartozók (így az áldozat testvére: sértetti hozzátartozó 1. és fia: sértetti hozzátartozó 2.) a bűncselekmény elkövetése idején nem jártak a sértett lakásán, a szilveszteri ünnepeket családtagjaik vallomásából kitűnően mindketten családjuk körében, lakásukon töltötték. 4. és 5.sz. tanúk vallomása tehát ekörben is értékelhető volt.

A hozzátartozók egyébiránt egybehangzóan nyilatkoztak arra, hogy második férjének elvesztése után a sértettnek állandó partnerkapcsolata nem volt, s alkalmi kapcsolatáról egyikük sem tudott. Nem merült fel arra utaló adat, - feltételezve a viszonylag idős, egyébként alkoholizmusban szenvedő sértett szexuális aktivitását - hogy nemi vágyát a szokásostól eltérő, vagy különös módon elégítette volna ki.

Az elsőfokú bíróság a bűncselekmény elkövetésének idejét illetően kellő indokát adta, hogy - a tanúként valló ügyeletes orvos és a helyszíni szemlén eljáró szakértő becsülésével szemben - miért az orvosszakértői véleményben megadott 18 órás időintervallumot elfogadva állapította meg, - ezzel a halál időpontja megfelel a vádlott beismerő vallomása szerinti időnek.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokaival abban is, hogy a védekezési sérülések hiányát kellőképpen megmagyarázza, hogy a sértett azért nem fejtett ki ellenállást, mert álmában vagy meglepetésszerűen, váratlanul olyan személytől érte támadás, akitől ilyenre nem számított.

Abból, hogy a sértett nem okozhatta saját halálát, más személy pedig az elkövetés idején nem tartózkodott a bűncselekmény helyszínénél szolgáló lakásban, az állapítható meg, hogy a bűncselekményt csak a vádlott követhette el.

Bűnösségére az alábbiakból - beismerő vallomása hiányában - is következtetni lehetne:

A vádlott a hozzátartozók szerint is ittas állapotban volt, zavarodottan viselkedett. Ezt tükrözi, hogy a közigazgatási eljárásban tanúként történt kihallgatásai alkalmával eltérően adta elő, hogyan fedezte fel anyja holttestét, továbbá, hogy a sértett halála a lakásban tartózkodása vagy távolléte idején következett-e be és mikor.

Nincs szó az indítók hiányáról sem, mivel a beszámítási képességét nem érintő személyiségzavarban szenvedő vádlott alkoholfogyasztásra visszavezethető elkeseredettségéből származó indulata miatt a szintén hasonló gondokkal küzdő anyját okolta kilátástalan helyzetéért, saját kisiklott életét az ő példájával állította párhuzamba. Tettét erkölcsileg elfogadhatatlan okból, önhibából eredő alkoholtól befolyásolt állapotban hajtotta végre, amikor racionális megfontolások nem érvényesülnek. Ez szolgál magyarázatul arra, hogy teljességgel ésszerűtlen volt annak a szülőnek az életét kioltani, aki egyébként a munkaképes, de nem dolgozó, középkor felé közelítő terhelt megélhetését biztosította.

A sértett hiányos öltözkéire kellő magyarázatul szolgál, hogy az általa kizárólagosan használt szobában intenzív fűtés mellett magas volt a hőmérséklet. A vádlott gyanúsítottkénti kihallgatásakor arról számolt be, hogy anyja nem szokott ablakot nyitni és a macska miatt a fűtést maximumra vette (nyomozati iratok II. kötet 359. oldala). Ezt alátámasztja, hogy annak ellenére, hogy a holttestre a vádlott az erkélyajtót kinyitotta, a még órákkal később lefolytatott halottszemle szemle során, 23 óra 50 perckor is 22 celsius fok volt a szobában. (halottszemle jegyzőkönyv - nyomozati iratok I. kötet 87. oldala)

A 2011. január 8. napján 17 órakor kezdett bűnügyi szemle idején a terhelt nem számolt be a helyszín megváltoztatásáról, addigra azonban a lakásban fellelhető számos (mintegy tizenöt) sálszerű dolog közül, amely a bűncselekmény elkövetésénél számításba jöhetett, egyedül a vállkendőt dobta ki, amely a szeméttárolóból csak azután került elő, hogy a korábbi fényképfelvételeken (halottszemle fénykép-mellékletének 12. és 16. számú felvételei - nyomozati iratok I. kötet 101; 117; 119.. oldalak) a fotel támlájára kiterítve látható ruhadarabot az eljáró rendőrök keresni kezdték. A horgolt kendő szennyezettségére nem volt adat, ennek hiányában pedig a vádlott nyilvánvalóan nem véletlenül kívánt pont ettől a ruhadarabtól megszabadulni, hanem azért, mert tudta, hogy az a bűncselekmény elkövetésének eszköze. Csak a véletlenül múlt, hogy a szemle időpontjáig nem történt meg a szemét elszállítása.

Utóbb a vizsgált bűnjelek közül a szakértők ezt a kendőt tartották a legvalószínűbb elkövetési eszköznek. Ezzel kapcsolatban feltétlen megjegyzést érdemel, hogy a bűnjelvizsgálattal kapcsolatos szakértői vélemény csak 2011. március 16-i keltezéssel készült és 2011. május hó 31. napján érkezett a rendőrfőkapitánysághoz (nyomozati iratok I. kötet 505. oldala), ebből adódóan annak megállapítását a nyomozó hatóság tagjai a terhelti beismerő vallomás megtétele idején nem ismerhették, így pedig nem sugallhatták a gyanúsítottnak, hogy beismerésekor elkövetési eszközként éppen ezt jelölje meg.

A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok okszerű mérlegelésével megállapított és kellő részletességgel, logikusan megindokolt tényállásból a másként történés lehetősége bírói bizonyossággal kizárható.

A megalapozott tényállás felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs mód, ezért az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi perorvoslatok eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, s a terhére rótt élet elleni bűncselekményt az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően helyesen minősítette a Btk. 166.§ (1) bekezdése szerinti - egyenes szándékkal elkövetett - emberölés büntettének.

A bűnösnek kimondott vádlottnál a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a büntetéskiszabási tényezőket és az enyhítő, valamint súlyosító körülményeket nyomatékuknak megfelelően értékelte.

Az elsőfokú bíróság az elkövetett bűncselekménnyel arányban álló, a büntetés célját szolgáló joghátrányt alkalmazott a vádlottal szemben. A börtönbüntetés mértéke megfelelő, s a vádlottal szemben indokoltan kiszabott közügyektől eltiltás tartama is törvényes és arányban áll a főbüntetéssel.

A kifejtettek miatt a büntetés enyhítésére a másodfokú bíróság indokot nem látott.

Az elsőfokú bíróságnak az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései ugyancsak törvényesek.

A lefoglalt bűnjeltárgyakkal kapcsolatban azonban tévedett az elsőfokú bíróság.

Egyrészt az elkövetés eszközeként szolgáló kendő tekintetében figyelmen kívül hagyta a Btk. 77. § (3) bekezdését és tévesen kobozta el a sértett tulajdonában lévő dolgot. Ezt a rendelkezést a másodfokú bíróság úgy változtatta meg, hogy - elkobzás helyett - a Be. 155.§ (1) bekezdése szerint a kendő lefoglalásának megszüntetését rendelte el.

Másrészt olyan tárgyak megsemmisítését is elrendelte, amelyek biológiai nyomokat hordoznak. A másodfokú bíróság ezen bűnjelek - beleértve a horgolt kendőt is, - őrzésre a nyomozást végző rendőrségnek rendelte kiadni, a Be. 155. § (1) bekezdésére utalva.

Az elsőfokú határozat bűnjellel kapcsolatos rendelkezésének részbeni megváltoztatásán túl az ítéletábra a fentiek szerint - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján - helybenhagyta a törvényszék ítéletét.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől eltelt időt - a Btk. 99.§-ának (1) bekezdése szerint - beszámította a börtönbüntetésbe.

**Budapest, 2013. év március hó 13. napján**

**Dr. Nehrer Péter s.k.  
a tanács elnöke**

**Dr. Sebe Mária s.k.  
előadó bíró**

**Dr. Sárecz Szabina Martina  
s.k. bíró**

A Fejér Megyei Bíróság 6.B.229/2011/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.237/2012/8. számú végzésével 2013. március hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

**Budapest, 2013. év március hó 13. napján**

**Dr. Nehrer Péter s.k.  
a tanács elnöke**

*A kiadmány hitelélül:*

*tisztviselő*